

Tuần Báo Vô Vi

13 tháng 2 năm 2022

Số 590

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người tu thiền không chịu nhịn nhục thì sao?
- 2) Có tiếng tu mà không hành thì sao?
- 3) Uất khí không mình thì phải làm sao?
- 4) Quy tiên là sao?
- 5) Tiên giới từ đâu đến đâu?
- 6) Vô cùng là nơi nào?
- 7) Tu mãi tu hoài óc sáng choang để làm gì ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Sydney 25-04-04 3:09AM 1) Hỏi: Người tu thiền không chịu nhịn nhục thì sao? Đáp: Thừa người tu thiền không chịu nhịn nhục thì chỉ có tạo sân. Kệ: Người tu không nhịn nhục tăng sân Khó tiến khó tu tự tạo mù Xây dựng không thành gây đổ vỡ Bình tâm tiến hóa chẳng còn mơ.	Sydney 26-04-04 4:56AM 2) Hỏi: Có tiếng tu mà không hành thì sao? Đáp: Thừa mang tiếng tu mà không hành sẽ mang bệnh khó ngủ. Kệ: Tu mà không hành dễ sai lầm Tâm động không thành khó truy tầm Diễn giới không khai trí chuyển lầm Phân tâm động loạn quy hội khó.
Sydney 27-04-04 4:25AM 3) Hỏi: Uất khí không minh thì phải làm sao? Đáp: Uất hận đau buồn trí chẳng minh. Kệ: Quân bình chưa đạt trí chưa minh Tự giác phân minh uyển chuyển tu Trí tuệ thâm sâu đường xích đạo Bình tâm thực hiện tự lao vào.	Sydney, 28-04-04 3:09AM 4) Hỏi: Quy tiên là sao? Đáp: Thừa quy tiên là đã rời cuộc sống. Kệ: Thăng hoa tiến hóa hồn rời xác Quyển luyến trần gian tự bạc bần Tịnh giải thân hàm không tiến bước Lạnh lùng tự thức quy hành triển.
Sydney, 29-04-04 3: 11 AM 5) Hỏi: Tiên giới từ đâu đến đâu? Đáp: Thừa tiên giới từ ý chuyển thâm sâu đến vô cùng. Kệ: Ý chuyển thâm sâu tự thức hồn Quy nguyên thiền giác lý sanh tồn Giải phân đời đạo tự khai hồn Pháp giới phân minh rõ tiến trình.	Sydney, 30-04-04 4:30 AM 6) Hỏi: Vô cùng là nơi nào? Đáp: Thừa vô cùng là không giới hạn. Kệ: Vô cùng thanh tịnh vui bàn tiến Giải tỏa phiền ưu tự tiến bàn Trí tuệ vô cùng thanh giới hưởng Chiều sâu tâm đạo tự hành thương.
Singapore, 01-05-04 8 :00 AM 7) Hỏi: Tu mãi tu hoài óc sáng choang để làm gì ? Đáp: Thừa tu mãi tu hoài óc sáng choang để phục vụ nhân loại. Kệ : Trí sáng tâm minh diu tiến bước Khai thông trí tuệ tự quân bình Quy nguyên thiền giác hướng tâm linh Hội hợp tình người tiếp hành trình.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 16 (tiếp theo)

...
“*Tâm linh cõi mở quy hườn*”: Tâm linh nó trở về nguồn cõi rồi. Căn bản của nó là sáng suốt đời đời, nó quy hườn.

“*Tình thương con, mẹ chẳng sờn chẳng phai*”: Lúc đó, tình thương giữa mẹ và con không bao giờ phai lạt được, bởi vì nó hiểu rõ nguyên căn của nó. Ai nuôi dưỡng nó, ai giáo dục nó, ai chiều chuộng nó để cho nó có ngày tiến hóa. Chỉ có người mẹ hiền mới chịu nhục, chịu đủ thứ vì con, thương yêu con, không có giây phút nào bỏ con, nhắc nhở con mãi mãi. Tuy xa cách nhưng mà tâm tư muốn hòa hợp với con và dẫn tiến con, lo cho con, sợ đây rồi không biết con làm sao? Sống ở xứ ngoài được không? Có nhiều người đi ra ngoài này, bây giờ con tôi ở tại bản xứ sống được không? Nói về đời thôi, về đạo còn triển miên hơn nữa. Cho nên Trời đã đặt luồng điển của Đức Quan Âm Bồ Tát để cứu độ chúng ta. Đó là người mẹ hiền của càn khôn vũ trụ không giờ phút nào người bỏ chúng ta. Nếu chúng ta tưởng đến Ngài thì lúc nào Ngài cũng cứu độ chúng ta. Nhiều khi Ngài còn phải hiện thân xuống khóc tại thế để ảnh hưởng chúng ta và cho chúng ta tiến hóa. Thay người mẹ phạm để khóc lóc dạy dỗ chúng sanh, ngay trong chỗ nguy biến thì luôn luôn có mẹ hiền xuống.

Tại Việt Nam bây giờ thiếu gì, xuống ngay xác người phạm ngồi đó khóc nức nở, tại sao? Vì muốn con Ngài tiến hóa, muốn con ngài hướng thượng, muốn con Ngài thực hiện tình thương và đạo đức để trở về với nguồn cõi, nguyên căn sẵn có. Mẹ yêu. Mẹ thương. Mẹ diu dắt từ giờ phút, nâng niu thẳng trong tâm hồn nó chứ không phải là thể xác của nó. Cho nên, phải có chuyện những chuyện đau thương rung động tâm hồn. Nó mới hướng thượng và nó thấy nguyên căn nguồn cõi của nó. Nó mạnh mẽ nó tu. Sự quy nguyên hợp nhứt, từ đời lẫn đạo đều là cao quý, biết được nguồn cõi chẳng còn phân vân và đau khổ nữa. Khi mà chúng ta ráng tu, rồi chúng ta thấy rõ nguồn cõi, đâu có còn phân vân, đâu còn sự đau khổ, đâu có than vãn nữa, chỉ có chấp nhận để tiến thôi. Mẹ Bề Trên đã cho chúng ta có cơ hội

hiều lấy chúng ta. Học trong khổ để ngộ đạo. Học trong khổ để thực hiện từ bi. Học trong khổ để đi tới sự sáng suốt vô cùng tận. Mẹ đã biểu hiện một tâm tư đau khổ lo âu cho các con tại thế là một người mẹ bằng xương bằng thịt không bỏ con, thương con từ giờ phút khắc. Rồi mẹ thiêng liêng lại bỏ hóa nhiều, bất cứ giờ phút nào trong giờ ăn giấc ngủ, Ngài cũng hỗ trợ cho chúng ta được tiến hóa trong sự thương yêu.

“*Chẳng còn luận thuyết dây dưa*”: Không có luận thuyết, lý luận dây dưa nữa, chỉ dứt khoát.

“*Tâm thời dứt khoát nắng mưa chẳng còn*”: Phải dứt khoát một lần một, không vì nắng, không vì mưa, không vì việc này việc nọ mà tôi không tu. Tôi chỉ dứt khoát, chỉ tu đi tới sự sáng suốt, không vì một sự trở ngại đó. Tôi phải vượt qua mọi sự trở ngại tôi mới thành đạo.

“*Diễn thanh tiến hóa ni non*”: Có diễn thanh rồi, chúng ta mới tiến hóa ni non, mới tìm hiểu Trời Phật, tìm hiểu sự siêu độ bề trên nhiều hơn.

“*Sống còn tiến hóa lòng son hợp hòa*”: Chúng ta sống còn trong chu trình tiến hóa, giữ một tâm trí của chúng ta để thực hành bi, trí, dũng thì lúc đó chúng ta mới cảm thấy hòa hợp với bề trên nhiều hơn. Cởi mở trở về thanh tịnh thì mọi việc sẽ được quy hườn tốt đẹp. Có động mới có luận, có hòa mới có tiến, có tịnh mới có đạt. Sự sáng suốt luôn luôn xuất hiện trong giây phút thanh tịnh. Cho nên, mỗi người ở thế gian gây gổ này kia nọ rồi tối nằm, đêm nói ôi cha! Cái chuyện đó làm chi mà rùm beng cả nhà, cả cửa vậy. Không muốn! Là vì sự thanh tịnh nó nhắc nhở rằng chuyện đó là chuyện không xứng đáng. Tại sao chúng ta tạo cái đó để làm gì? Tạo cái đó để phiền phức cả gia cang, chồng con không yên, vợ con không yên. Những người xung quanh lo âu cho bệnh tình sẵn có của chúng ta. Làm chi cho động loạn như vậy!

Cho nên, chúng ta nên vui trong giây phút thanh tịnh, phải tiến về thanh tịnh, luôn luôn xóa bỏ tất cả những sự vọng động của ngoại cảnh và giữ phần thanh tịnh tiến hóa hằng ngày.

“*Tâm thần hóa giải càng minh*”: Tâm thần không còn bị kẹt, không giữ sự ngoan cố nữa, cởi mở, tiến hóa mãi mãi. Càng minh, càng thấy rõ mọi sự việc rồi đầu vào đây.

“*Chơn tình chơn giải chứng minh rõ ràng*”: Chúng ta giữ chơn tình là sự thanh tịnh, chơn giải cũng thanh tịnh, chứng minh rõ ràng. Để chứng minh mọi sự việc rồi cũng phải quy hàng. Phải trở về nguyên căn nguồn cội của nó.

“*Trước thanh thanh trước hai đàng*”: Trong trước và thanh, thanh đi tới trước đi nữa, hai đàng cũng quy hàng chơn giác. Nó phải hiểu nó nhiều hơn, lúc đó nó mới mở màn tiến tu.

Chúng ta không nên vì chuyện của người khác mà làm cho chúng ta động loạn. Mỗi người đều có nguyên căn của họ trong cái sanh, trụ, hoại, diệt rõ ràng. Cho nên chúng ta không nên vội lo, buồn phiền về cái đó mà đau khổ. Chuyện của thiên hạ chúng ta để yên cho họ tiến hóa. Càng tu càng thấy rõ sự ngu muội chính mình đã tạo ra. Càng thanh lọc càng thấy sự trước ô. Vì vậy, Trời Phật vẫn phải tu đời đời để hành trì khứ trước lưu thanh.

“*Quy hàng chơn giác mở màn tiến tu*”: Chúng ta thấy rõ không, ông Trời còn phải tu, còn phải sửa, còn phải làm việc. Ông Phật còn phải tu, còn phải sửa, còn phải tiến hóa. Vậy chứ chúng ta là cái gì đây mà làm biếng, làm biếng rồi hại ai? Hại mình, đi tới sự chậm tiến mà thôi! Tự chuốc lấy sự buồn

tủi và chậm tiến. Cho nên, các bạn thấy rõ chỉ có mình cứu mình chứ chẳng có ai cứu mình. Chúng ta đã có phần hồn trụ trì cái tiểu vũ trụ này. Chúng ta là Thượng Đế của tiểu vũ trụ mà không chịu sáng suốt hành trì, sửa tiến thì làm sao ai giúp chúng ta bây giờ. Chúng ta tạo cảnh bơ vơ mà thôi!

Cho nên phải cố gắng tu để rõ mình. Tu để cứu mình. Tu để giải tỏa sự phức tạp, sự tăm tối của chính mình và đạt tới sự thanh cao đời đời cởi mở nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Chứ dùng cái miệng nói mà không hành không đạt, vô ích. Có nói bao nhiêu, tuyên truyền bao nhiêu cũng chẳng ai nghe. Các bạn không vội lo thiếu người tu. Nếu các bạn tu tốt, hành trì tốt, sáng suốt thì tự nhiên sẽ có nhiều người đến với các bạn. Các bạn chưa thấy luồng điển khi các bạn đạt rồi thì tự nhiên các bạn đi tới đâu cũng như đá nam châm hút tất cả mọi người để họ hướng về mình và giúp đỡ họ tiến hóa. Lúc đó các bạn mới thấy rằng có giá trị. Điển là gì? Hào quang là gì? Cho nên âm thầm các bạn ở tương lai sẽ có giá trị. Mỗi người kêu tu, kêu hành trì rồi sẽ có giá trị. Lúc đó, các bạn mới thấy sống rất đáng sống, đáng tiến, đáng hành.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Nouméa, ngày 22 tháng 12 năm 1985
CÁCH MẠNG TÂM LINH *(tiếp theo)*

...

Lắm khi cảm thấy nức cười
Nơi nào mới có nơi người sống chung
Lắm khi cảm thấy mình khùng
Làm sao khôi phục trung dung đạt hòa
Bằng lòng tu sửa cái tà
Tìm đường tu học thức ra đạo đời
Làm sao tiến hóa hợp thời
Tìm ra cho được cuộc đời là chi?
Tại sao nuôi dưỡng sân si
Khó quên thù hận khó ghi chơn lời
Xét xem cái cảnh ở đời
Trời ban thanh nhẹ, họ thời chửi nhau
Khó mà thực hiện đổi trao
Ôm phần xé lẻ khó vào đường tu
Đồng bào hai chữ nói ru
Không thương lại gặt tạo ngu tạo khờ
Làm sao thực hiện giấc mơ
Tâm không đoàn kết chẳng giờ nào thông
Có tu tự triển khai vòng
Mở tâm mở trí mở lòng độ tha
Thực hành khai triển tình Cha
Cùng chung vũ trụ chan hòa tình thương
Khai thông thức giác trăm đường
Tâm vô quái ngại tự lường tự mình.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.07 PHẨM NỮ NHÂN

66. CHUYỆN HOÀNG HẬU TỪ TÂM (Tiền Thân Mudulakkhana)

Trước thời ta được Từ tâm...

...
Một thuở nọ khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát thọ sanh vào một gia đình Bà-la-môn giàu có tại quốc độ Kasi. Khi ngài trưởng thành và việc học vấn đã hoàn mãn, ngài từ bỏ dục tham, xuất gia sống đời ẩn sĩ, đi vào chốn độc cư ở núi Tuyết Sơn. Tại đó, nhờ thành tựu các pháp môn đưa đến Thiền định, ngài đã đạt các Thắng trí và các Thiền chứng, và sống an vui như vậy trong Thiền lạc vi diệu.

Vì thiếu muối và giấm, một ngày kia ngài vào Ba-la-nại, tại đó ngài đến cư trú trong ngự viên của nhà vua. Ngày kế tiếp, sau khi đã tắm rửa xong thân mình, ngài xếp chiếc y bằng vỏ cây vắn thường đắp, khoác lên vai tấm da linh dương màu đen, buộc các cuộn tóc rối thành một búi trên đỉnh đầu và mang đòn gánh với hai thùng trên lưng, ngài bắt đầu du hành để khát thực.

Trên đường đi đến cổng hoàng cung, oai nghi của ngài khiến nhà vua thần phục và truyền mời ngài vào. Thế là vị ẩn sĩ được đặt lên một bảo tọa cực kỳ huy hoàng long lẫy và thết đãi mọi thứ cao lương mỹ vị. Khi ngài nói lời tùy hỉ công đức, ngài lại được mời đến cư ngụ ở hoa viên. Vị ẩn sĩ nhận lời mời và trong mười sáu năm liền sống ở hoa viên, thường thuyết giáo cho cả hoàng gia và thọ hưởng ngự thiện do vua cúng dường.

Bấy giờ, một ngày kia vua phải ra chốn biên địa để dẹp loạn. Song trước khi khởi hành, vua ủy thác cho Hoàng Hậu được mệnh danh là Từ Tâm, phải cung cấp các vật dụng cần thiết cho vị ẩn sĩ thanh tịnh kia. Vì vậy, sau khi vua ra đi, Bồ Tát vẫn thường đi đến cung điện khi ngài muốn.

Một ngày kia hoàng hậu Từ Tâm đã chuẩn bị một bữa cơm dâng cúng Bồ Tát, nhưng vì ngài đến muộn nên hoàng hậu vô phòng tắm rửa. Sau khi tắm nước hoa xong, bà vận xiêm y hết sức long lẫy, và nằm xuống đợi ngài đến trên một bảo tọa nhỏ trong một khách sảnh rộng lớn.

Khi vừa xuất khỏi Thiền định, thấy đã trễ giờ, Bồ Tát liền phi hành qua không gian để đến cung điện. Chợt nghe tiếng sột soạt của chiếc y bằng vỏ cây, hoàng hậu vội vã đứng dậy để đón tiếp ngài. Trong lúc vội vàng, chiếc y của hoàng hậu tuột xuống, để lộ mọi vẻ kiều diễm của bà trước mặt vị ẩn sĩ khi ngài vừa đến cửa. Thấy vậy, ngài bỗng ham thích chiêm ngưỡng sắc đẹp nữ nhân kỳ diệu kia nên đã phạm Giới đức. Lửa dục nhen nhúm trong tâm ngài, khiến ngài giống như thân cây to bị chiếc rìu đón ngã.

Lập tức ngài đánh mất Thiền lực, ngài chẳng khác gì con quạ bị cắt đứt đôi cánh. Ngài vẫn đứng yên tay nắm chặt thức ăn, nhưng ngài không ăn được mà bước ra đi, toàn thân rung

động vì dục vọng, ngài trở về am thất trong vườn hoa, nằm xuống trên sàng tọa bằng gỗ, và suốt bảy ngày liền chịu đói khát, toàn thân bị siết chặt trong vòng vây của sắc đẹp yêu kiều kia, nội tâm ngài như bị lửa dục thiêu đốt bùng bùng.

Vào ngày thứ bảy, nhà vua trở về sau khi đã bình định biên thù. Vừa ngự vương xa giữa đám rước linh đình quanh hoàng thành xong, vua đi vào cung. Rồi vua muốn thăm vị ẩn sĩ kia ngay, bèn đi đến hoa viên. Tại am thất, vua

thấy Bồ Tát đang nằm trên sàng tọa. Tưởng vị ẩn sĩ bị bệnh, vua ra lệnh quét dọn sạch sẽ am thất và vừa vỗ vào chân ẩn sĩ ấy vừa hỏi ngài bị bệnh gì.

- Tâu Đại vương, tâm ta đang bị dục tham trói buộc: đó là căn bệnh duy nhất của ta.

- Ngài có tham dục đối với ai?

- Tâu Đại vương, với hoàng hậu Từ Tâm đấy.

- Vậy thì từ nay hoàng hậu thuộc về ngài, trăm ban nài cho ngài đấy. Nhà vua bảo.

(còn tiếp)

